

EĞİTİM FAKÜLTELERİNİN YENİDEN YAPILANMASININ DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Prof.Dr.Ayşegül Ataman

G.Ü. Gazi Eğitim Fakültesi

Öğretmen yetiştiren EĞİTİM FAKÜLTELERİ'nin yeniden yapılanması süreci fiilen 1998-1999 öğretim yılı başında yurt satındaki Eğitim Fakülteleri'nin tümünde uygulanmaya başlayacak. Gerek, 1992-1995 yılları arasında Gazi Eğitim Fakültesinin Dekanı olarak, bu yeniden yapılanmayı yaşayan yönetici, gerekse 1984 yılından beri öğretmen yetiştiren bir fakültenin bölüm başkanı ve öğretim üyesi olarak bu süreci yaşadım. Bu deneyimlerin yanında, Türk Milli eğitim sisteminin yetiştirdiği bilim adamı olmanın zorluklarını da paylaşmak amacıyla oluşuma ilişkin görüşlerimi bildirmek gereksinimini hissettim.

Öncelikle, yeni yapılanmanın felsefesini ve temel ilkelerini desteklediğimi belirtmek isterim. 1982 de yapılması gereken yapılanma ancak 15 yıl sonra hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Ancak, uygulama biçiminin ve yapılanma tarzının çağdaş oluşumları dikkate almadığını da işaret etmek bir eğitim bilimci olarak zorunluluktur. YÖK'ün bu katara birden bire gelmediğini söylemek gerekir. Bu oluşumda üniversitelerin ve bizatihi değişikliğe uğrayan bu fakültelerde görev yapan öğretim elemanlarının büyük payı bulunmaktadır. Oluşumu bütün boyutları ile anlayabilmek için, günümüze kadar olan öğretmen yetiştirmenin gelişimine bakmak gerekmektedir.

Milli eğitim sisteminin iyileştirilmesi çalışmalarında, 1848 den beri öğretmen yetiştirmenin önemli rol oynadığını eğitim tarihi kaynaklarını incelediğimizde görmekteyiz.

Cumhuriyetle birlikte bu konuda önemli adımlar atılmış, konu uzun yıllar öncelikle nicel açıdan çözülmeye çalışılmış ancak öğretmenlik bir türlü meslekleştirilemediği ve genel hizmetler sınıfı içinde kalarak, örgütlenmesi, ilke ve kurallarının belirlenmesi gerçekleştirilemediği için sürekli olarak, yetiştirilmesinde değişikliklere uğrayan ve bir türlü standartlaştırılmayan bir alan olmuştur. Bununla birlikte öğretmenlik, özellikle Cumhuriyetin ilk

yıllarında en fazla stafü getiren ve saygınlığı olan bir meslek olmuştur. Öğretmen yetiştiren kurumların gösterdiği değişimleri ve gelişmeleri tartışmak bu yazının amaçları içinde yer almamaktadır. Burada özellikle; öğretmen yetiştirmede önemli bir dönüm noktası olan 1982 yılında tüm öğretmen yetiştiren kurumların 2547 sayılı yasa ile üniversite çatısı altına toplanması ile nitelik boyutunda gözlenen gelişme ve değişimle' tartışılacaktır.

Öğretmen yetiştiren kurumların üniversitelere devrinden sonra, tüm eğitim kamuoyu, konunun bilimsel gelişmeler ve çağdaş oluşumlar ışığı altında nitelikli öğretmenlerin yetiştirileceği ortamların yapılacağı beklentisi içine girmiş ve üniversitelerin hemen 3-4 yılda konuyu istenilen ve beklenen biçimde çözmesini beklemiştir. Bu beklentiler oluşurken, yem yapı içine entegre edilmiş olan Eğitim Enstitüleri'nin öğretim kadrosu, hem öğrenci yetiştirmeye devam etmiş hem de kendisini akademik yapılanmaya uydurmaya çabalamış, büyük kısmı akademik unvanlara sahip olmayan öğretim elemanlarının çok küçük bir kısmı, 280 kişi (%20) 41 sayılı KHK gereği Milli Eğitim Bakanlığı'na dönerken, geriye kalan % 80 ni (1154 kişi) önce tamamlama sonra yüksek lisans ve doktora programlarına katılarak, üniversite yapılanma içinde yer almışlardır (Korkut, 1987). Bu arada yeni yapılanmanın getirdiği yükümlülükler nedeniyle, kendi kurumlarında akademik yükselme yapamayan hemen hemen her disiplin alanındaki öğretim üyesi de kendisine öğretmen yetiştiren bu yeni EĞİTİM FAKÜLTELERİNDE kadro almaya ve kendi disiplinini olduğu gibi bu kurumlara aktarmaya başlamışlardır. Bu yapılanmanın doğal sonucu olarak, öğretmenlik mesleğinin ana disiplinlerinden olan MATEMATİK ÖĞRETİMİ, FİZİK ÖĞRETİMİ gibi özel öğretim alanlarındaki öğretim elemanı açığı büyümüş, programlarda doğal olarak meslekle ilgisi olmayan ancak disiplin alanı için zorunlu olan, analitik kimya, kuantum fiziği gibi konular, öğretim üyelerinin uzmanlaştığı, Eğitim Fakültelerinin, Fen Edebiyat Fakültelerinin programlarının aynısı olmasına ve aynı yeterlik ve nitelikte mezunlar verilmesine neden olunmuştur.

Bu konuda üniversitelerin ilgili kurulları için önemini ve vehametini bir türlü görmediklerinden, bir avuç eğitim bilimcinin önerilerini küçümseyip dikkate almadan olumsuz gelişimin gittikçe yuvarlanan bir kar topu biçiminde büyümesine ve kangren olmasına neden olmuşlardır. İlköğretime sınıf öğretmeni yetiştiren iki yıllık Eğitim Yüksek okulları , Eğitim Fakültelerine bölüm olarak bağlandıkları ya da müstakil olarak Eğitim Fakültelerine dönüştürüldükleri 03.07.1993 tarihinden itibaren, programlarının süresi dört yıla çıkartılmıştır. Bu bölümlerin kontenjanlarını

arttırma ve kendi disiplini içinde dallara ayırma yerine, açılmaması gereken yeni bölümlerle Eğitim Fakültesi adı altında Fen Edebiyat fakülteleri oluşturulmuş ve bunun kaçınılmaz sonucu olarak Milli Eğitim Bakanlığı, öğretmen ihtiyacını alan dışındaki yüksek öğretimi kurumları mezunlarından karşılamak zorunda kalmıştır. Bunun yanında özellikle ilköğretim kademesinde gereksinme duyulan Fen Bilgisi, Sosyal Bilgiler ve Türkçe programlarını da açmamaya yada açılanlara ayrı diploma düzenlememeye özen göstererek en önemli dallarda öğretmen yetiştirilmemiştir (YÖK, 1998).

Tekrar, merkezi yapılanmanın başladığı 1982 yılına dönersek bu konuda önemli misyon yüklenmek üzere 1965 yılında kurulan ve tüm eğitim bilimleri alanında lisans ve lisans üstü programlar ve alanda çalışan öğretmenlere verdikleri tamamlama ve sertifika programlar ile, öğretmenler için daha üst eğitim olanağı sağlamak üzere 1972 den sonra yapılanmasında önemli adımlar atan Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi de 1982 de yeniden yapılanmış, anabilim dalları, fakültenin adı ve kadroları açısından değişikliklere uğramıştır. Bu oluşumda, zamanın yöneticileri, tüm öğretmen yetiştiren kurumların gereksinimi olan öğretim elemanlarını yetiştirmeyi sağlayacak bir yapılanma yerine, (ki bu ali yapı fakültede bulunmakta idi) mezunları eğitim sektöründe yeterince istihdam alanı bulamayan bazı alanlarda lisans mezunu veren programlarını devamını yeğlemişlerdir. Bunun yanında, aynı fakültede ki anabilim dallarının bir bölümü, lisansüstü programlarının kapılarını da büyük ölçüde *AKADEMİK?* gerekçelerle öğretmen yetiştiren kurum arda görev yapan ,öğretim görevlilerinin yetiştirilmelerine öncelik vermeyen bir tutum içine girmişlerdir. Ancak bu olumsuz tutum meyvesini, 1998 yılındaki yeni yapılanmada vermiş ve Eğitim Bilimleri alanlarının büyük bir bölümü lisans programlarını açamaz duruma getirilmiştir.

1982 yılındaki yapılanma sürecinde Eğitim Fakültelerinin programlarının yeniden oluşturulmasında A.Ü. Eğitim Bilimleri Fakültesinin bölümlerinin, Eğitim Bilimleri Bölümlerinin anabilim dallarının oluşturulmasında öncelikle temel alındığını görmekteyiz. Diğer bölümlerin ise eski eğitim enstitülerinin temel yapısını korur biçimde, ancak, pür disiplin alanlarındaki bilim dalları ve anabilim dalları ile yapılandırılmaya ve tedricen, öğretmenlik meslek bilgilerini içeren derslerin kapsam ve saatlerinin azaltılarak Fen Edebiyat Fakülteleri ile örtüşük programlar haline sokulmaya başladığını görmekteyiz. Bu çarpık oluşum, YÖK'nun da dikkatini çekerek, yürürlüğe girecek olan yapılanmanın ana gerekçelerinden birisi olarak kullanılmaktadır (YÖK, 1998).

1982 yılında çağdaş nitelikte öğretmenlerin, Üniversitenin bilimsel özerkliği altında standartlaştırılmış programlarla yetiştirilmeye başlanmasında, asgari mütstereğin sağlanması amacı ile programların aynı olması esas ilke olarak benimsenmiş ve şablon programlarla Eğitim Fakültelerinin programları oluşturulmuştur. Ancak her fakülteadaki akademik kadroların farklılığı nedeniyle, kurumlar arasında programlar da %20 ye varan farklılıkların olmasına olanak sağlanmıştı. Bu farklılaşma o kadar arttı ki programlar arasındaki paralellikler azalmaya ve başta belirlenen standarttan uzaklaşmaya başladı. Bunun doğal sonucu olarak programların ilkelerini, standartlarını belirlemedeki çerçeveyi saptamak, üzere koordinatörlük görevi Üniversiteler Arası Kurul tarafından, öğretmen yetiştirmede 1926 dan beri belli bir geleneği bulunan ve aynı zamanda bünyesinde altı eğitim fakültesi ile üç eğitim yüksek okuluna sahip olan G.L. Rektörü'ne verildi. Sayın Rektör de bunu projelendirmeyi, Eğitim Bilimleri Bölümü başkanı olarak bana verdi. 1985 yazı bölümdeki diğer öğretim elemanları ile yaptığımız yoğun bir çalışma sonucunda 1982-1985 yılları arasında geçiş döneminde uygulanan programları, kredileri, kodları, kur tanımları, kapsamaları ve öğretmen yetiştirmenin temel öğeleri açısından ele alıp bir öneri ile makama sunduk. Sayın Rektör'ün gereğini yaptığını umuyorum. Bu Önerinin temelinde, yeni uygulamaya konulan yapılanma ile örtüşüğünü belirtebilirim. Bizim teklifimizde de ilköğretim ve ortaöğretimdeki alanlar öğretmen yetiştirmede esas alınmıştı. Eğitim Fakültesi programlarını, **Öğretmenlik Alanı Programları ve Eğitim Bilimleri Programları** olarak iki temel yapılanmaya ayırarak ele almıştık. Öğretmenlik Alanı Programları, Okul Öncesi Öğretmenliği, ilköğretim Öğretmenliği, Ortaöğretim Öğretmenliği ve Lise Öğretmenliği programları olarak bölümlenmişti. ilköğretim öğretmenliği programı içinde özellikle Fen Bilgisi öğretmenliği ve Sosyal Bilgiler öğretmenliği programları da dikkate alınmıştı. Eğitim Bilimleri Alanı programlarında ise, Eğitim Yönetimi ve Denetimi, Eğitimde Psikolojik Hizmetler, Eğitim Programları ve Öğretim, Halk Eğitim, Özel Eğitim alanlarının lisans düzeyinde ki öğretimi, öğretim üyesi ve alt yapı yeterliklerine bağlı olarak açılması gereken programlar olarak belirlenmişti. Bu çalışmada ayrıca Eğitim Fakülteleri Çerçeve Programlarının temel ilkeleri de saptanarak, yatay geçişlerin ve eşdeğer programların oluşabilmesinin ön koşulları saptanmıştı. Bu çalışmayı büyük emekle yerine getiren o zamanki öğretim elemanlarına teşekkürü bir borç bilirim. Eğer bu grup içinde yurt dışından bir uzman da görev almış olsaydı eğitim fakülteleri için önerilmiş olan bu yapılanmanın 1998'e kalmadan daha verimli, kabul görebilir, ucuz ve yapımıza uygun olarak hayata geçmiş olacağından hiç şüphem bulunmamaktadır.

Bu çalışmanın yanında yine Gazi Üniversitesi olarak, konunun kuramsal temellerini tartışmak ilk dört yılda karşılaşılan aksaklıkları belirlemek ve alt yapıyı da oluşturmak için 1986 yılında **Öğretmen Yetiştiren Yüksek Öğretim Kurumlarının Dünü-Bugünü-Geleceği** konulu bir Sempozyum düzenleme kararı da alınmıştı. Bir yıla yakın hazırlık süresinden sonra, 8-11 Haziran 1987 tarihinde bu sempozyum 52 bilimsel tebliğin tartışılması ile gerçekleşti. Sempozyum tebliğleri, hemen basıldı ve ilgililere sunuldu.

Her iki çabanın meyvelerinin derlenmesi gerekirken, konunun rata kaldırıldığını, öğretmen yetiştiren kurumların yapılanmasının çarpık biçimde devam ettiğini yaşadık. 1987-1991 yılları arasında üniversitede öğretmen yetiştirmenin çok fazla önemsenmediğini, küçümsendiğini ve kimi bilim adamlarınca da öğretmen yetiştirme görevi ile üniversitelerin meslek okulları haline dönüştürüldüğü, zaten üniversitelerin öğretmen yetiştirme işini beceremedikleri yönünde yoğun spekülasyonlar yaşandı.

Milli Eğitim Bakanlığı'ndan bir grup bürokrat da bu arada, tekrar öğretmen yetiştirmenin Bakanlık denetimine alınması için yoğun çabalar harcadı, yasa teklifleri hazırladı. Bunun nedeni Milli Eğitim Bakanlığı ile YÖK arasında özellikle öğretmen yetiştirme konusunda gözlenen iletişim kopukluğudur denilebilir. Bakanlık, kontenjanların belirlenmesinde, öğretmenlik meslek derslerinin verilmesinde, öğretmenlik uygulamaları konularında fakültelerle gerekli işbirliğinin oluşmadığını sürekli dile getirdi. Üniversiteler de özerk kuruluşlar olduklarını, öğretmen yetiştiren fakültelerin bir bölümü de, üniversitenin bilim üretilen bir yer olduğunu, mezunların nerede ve nasıl istihdamı ile ilgilenemeyeceklerini, bunu yaparsa MESLEK okulları haline dönüşeceklerini, Bakanlığın işlerine ve özellikle hizmet öncesi eğitime kapsamayacağına işaret ettiler. Milli Eğitim Bakanlığı ve YÖK arasındaki işbirliğinin istenilen düzeyde gerçekleşmemesi nedeniyle, 2547 sayılı Yasa'ya 2830 sayılı Yasayla değişik 43-b maddesi eklenerek, kurumlar arasındaki işbirliği güçlendirilmeye çalışıldı. Bu bağlamda, 1992-1993 ve 1995 yıllarında öğretmen yetiştiren Eğitim Fakülteleri ile Milli Eğitim Bakanlığı'nın ilgili Genel Müdürlükleri öğretmen yetiştirme konusunda devamlı toplantılar yapmaya ve kararlar almaya başladılar.

Bu arada, Dünya Bankası ile Milli Eğitim Bakanlığı arasında yapılan işbirliği sonucu önce Mesleki ve Teknik Eğitim Okullarının iyileştirilmesi çalışımdan, 1987 yılından itibaren gündeme gelmiş, bunun doğal sonucu olarak bu alanlara öğretmen yetiştiren Teknik ve Mesleki Eğitim fakülteleri de kapsama 1990 yılında alınmıştır. 1991 yılında öğretmen yetiştiren eğitim

fakültelerinin bazı bölümleri ile (Örneğin, Gazi Eğitim Fakültesinden, Eğ:tim Yönetimi ABD, Resim ve Müzik Bölümleri) sınıf öğretmeni yetiştiren Yüksek okullar da proje kapsamına alındı. Bu kapsam daha sonra geliştirilerek hemen hemen tüm eğitim fakültelerini kapsadı. Dünya Bankası ile olan projelendirme, 1997 yılında sona erdi. Yabancı uzmanlarla birlikte geliştirilen yeni yapılanma da 1998 öğretim yılından itibaren uygulamaya konulma aşamasına geldi. Uygulanacak olan bu proje ile öğretmen yetiştiren Eğitim Fakültelerinin akademik ve örgütsel yapıları ve programlarının tümü köklü değişikliklere uğramaktadır .Bu değişikliklerden en önemlisi öğretmen yetiştirme ile ilgili yetkilerin uygulanmasında ortaya çıkmaktadır. Yeni yapılanmaya kadar, öğretmen yetiştirme sorumluluğu, lisans ve öğretmenlik sertifikası programları ile; Eğitim Fakültelerinde idi. Bu yapılanma ile yetki, Fen Edebiyat fakülteleri ile eşit ağırlıkta paylaşılıyor izlenimini vermektedir.

ilköğretim alanlarına, ana okulu, sınıf öğretmenliği ilköğretim için sosyal, fen dalları ile Türkçe, Özel Eğitim branşları dört yıllık lisans programları ile, Eğitim Fakültelerince yeni programlara göre yetiştirilecek 1982'den beri olagelen Bölümler, ilköğretim yapısına uygun olarak yeniden örgütlenmiş durumda. Bu olması gereken ve zorunlu olan bir değişiklik. Ancak dalların oluşturulması çağdaş yaklaşımlardan çok, 1970'ler yıllardaki Eski Eğitim Enstitülerinin yapısına döndüğü izlenimini vermekte. Programdaki derslerin düzenlenişinde sistematik hataları bulunmakta, ancak bu konuda yapılan düzeltme girişimleri, "biz doğrusunu biliyoruz, bu böyle uygulanacak" diye dikkate alınmamaktadır.

Fen Edebiyat fakülteleri için durum daha da karmaşık hale getirilmiş, iki farklı uygulama önerilmekte. **Birincisi**, Ortaöğretim dal öğretmenlikleri için, 4 yıllık lisans programı 3.5 yıla sığdırılmakta, daha sonra ÖYS nin yapacağı merkezi yerleştirme ile 1.5 yıllık lisans düzeyindeki öğretmenlik meslek bilgileri, TEZSİZ YÜKSEK LİSANS denilen bir uygulama ile 5 yıla çıkartılmakta. Bu öğrenciler daha sonra akademik kariyer yapmak istediklerinde muhtemelen yeniden Yüksek lisans yapmak durumunda kalacaklar, çünkü tezsiz yüksek lisansla akademik çalışmalara başlayabilmeleri olanaksız görülüyor. **İkincisi**, Dört yıllık lisans eğitiminden sonra LES sınavı esas alınarak Eğitim Bilimleri Enstitüleri ya da Sosyal Bilimler Enstitüleri kanalı ile Yüksek Lisans için ön koşulları yerine getiren öğrencilere 1.5 yılda verilen öğretmenlik programları uygulaması. Bu dallardan hangileri tezli hangileri tezsiz ve nasıl uygulanacağı belli değil.

Bunların yanında, öğrencilerin kurumlar arasındaki akışları da açık değil, her üç grup da ÖĞRETMEN olacak ancak sürelerdeki farklılık istihdamlarına nasıl yansıtacak o da muğlak.

Bu yeni yapılanmada çağdaş olmayan boyutlar ve bu yapılanmayı bekleyen tehlikeler nelerdir diye baktığımızda şu tespitleri yapabiliriz:

- s En az yetmiş yıllık öğretmen yetiştirme deneyimi dikkate alınmamıştır.
- s Çalışma gruplarının oluşturulmasında yeteri sayıda Türk alan uzmanlarından çok, ülke koşullarını bilmeyen, sadece kendi ülke uygulamaları ile sınırlı olan uygulamacılar yüksek ücretlerle görevlendirilmişlerdir. Eğitim ülkenin **MILLİ** olan iki alanından birisi olmakla birlikte, bu alandaki ulusal deneyimler, Kendi eğitimcilerimizce, akademik kurullarda tartışılmadan, yukarıdan empoze edilir bir biçimde, YA UYGULANACAK, YA UYGULANACAK mantığı ile işleme konulmuştur.
- s Sistemi iyileştirmek için yapılan tüm önerilere kulaklar tıkanmış, dikkate alınmamıştır.
- s 2547 sayılı yasanın yürürlüğe girmesi ile üniversite kurmanın ön kaşulu olan Fen Edebiyat fakültelerinin mezunlarına iş olanağı açmak üzere desenlenmiş izlenimini veren bir uygulama yaklaşımı görüntüsündedir.
- ^ Eğitim Bilimleri alanındaki lisans programlarının Lisans Üstüne kaydırılması olumlu olmakla birlikte hangi alanlara öncelik verildiği ve yapılış gerekçeleri anlaşılmamaktadır. Uzmanlaşmanın en yoğun olduğu alanlar Doktora ve Doçentlik alanlarından çıkartılmış ve ABD gelişimi engellenmiştir.
- s Disiplin alanlarının öğretimi ön plana çıkartılmakla birlikte, bu alan derslerini okutacak olanlar yetiştirilmeden, derslerin işlenişi eğitim bilimcilerden alınarak, disiplin alanlarına verilmiş ve kur tanımları yapılan bu özel öğretim alanlarında, örneğin: Kimya, Fizik, Coğrafya gibi disiplinlerin öğretimlerinin yapılabileceği beklenilmektedir Bu alanda çalışan öğretim üyelerinin büyük bir bölümünün öğretmenlik formasyonu olmadığı gibi, öğretimin sadece takrir yöntemi ile sağlanabileceği düşünülduğünden bu alanların öğretiminin yapılamama tehlikesi bulunmaktadır.

- s öğretmen yeterliğine dayandırıldığı ileri sürülen programda, temel yeterlikleri kazandıracak gelişim, öğrenme, öğretme, eğitimle diğer disiplinlerin ilişkisi, ölçme, sınıf kontrolü, bireysel program geliştirme, öğrenci performansını belirleme gibi çağdaş yeterlik alanlarının uygun olmayan biçimde birleştirildikleri, kredi ve saatlerinin azaltıldığı, alan kur tanımlarının yanlış yapıldığı ya da programa konulmadığı gözlemlenmektedir.
- v öğretmen yetiştirmede çağdaşlığı yakalayacağı telaşı ile, tüm eğitim fakültelerinde yeni yapılanmanın birden uygulanması yerine pilot bir uygulama ile işe başlanması bu arada diğer eğitim fakültelerinin bu yapılanmaya hazırlanması gerekirken oldu bitti ile yapılanma birden hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Böylesi bir yaklaşımın, olması gereken düzenlemenin korkarım ki aynı KREDİLİ sistemde olduğu gibi, bir gecede sonlanması olasılığı da oldukça yüksektir. Çünkü eğitim fakültelerindeki öğretim elemanlarının desteğini almayan bir uygulamadır. Tepeden yeni yapılanmayı uygulamaya koymak kolaydır. Ama bunları uygulayacak olanlar **öğretim elemanlarıdır.**

Sonuç

Öğretmen yetiştirmeye yönelik yeni yapılanma, çağdaş bir uygulama olarak gözükmekle birlikte,

Uygulamaya konuluş biçimi ile, merkezden yapılandırılan, uygulamayı yapacak öğretim elemanlarının büyük çoğunluğunun desteğinden yoksun ve en önemlisi EĞİTİM BİLİMLERİ alanının büyük bir bölümünü, haksız ve doğru olmayan bir biçimde gelişmelerin ve oluşumların aksine ASKIYA almaya çalışan bir uygulama izlenimini vermekte olan yeniden yapılanmanın, özellikle başarıya ulaşabilmesi bu koşullarda ,eleştirileri dikkate almazlarsa, olanaksız görülmektedir.

Kaynakça

Oğn t men l'cltştireti Yüksek öğretim Kurulularının Düniü- Bugünü Geleceği, Sempozyum. 1987

YOK öğretmen yetiştirmenin Yeniden Yapılanmasına İlişkin DOKÜMANLAR. 6 Kasım 1997.

Korktıl, Hüseyin. *Eğitim. Fakültelerinde Öğretim Elemanı Sorunu. G.Ü. Öğrt. Yetiş. Yüks. Kur. Düniü-Bugünü-Geleceği SEMFOZniM. 8-11 Haziran 1987.*